

Konginkankaalta. Tämä nimi ehkä lienee monelle lukioistamme aivan outo ja tuntematon, sillä se on harvoin sanomalehtien palstoilla nähty. Vaan koska täälläki tuo ihmishenki on herkeämättömällä innolla alkanut vapautua vanhoista ahtaista rajoistansa laveampiin näköpiiriin ja pakottanut seurakuntalaisemme ottamaan pitempiä askelia sivistyksen edistymisessä kuin tavallisesti ennen, niin ehk'ei lukia oudoksune jos täältäki jotain kirjotamme.

Paikka, mistä puhumme, on noin 7 peninkulman matkaa Jyväskylän kaupungista pohjoseen päin, sen tuhat lahtisen Keiteleen Länsi-eteläisellä rannalla. Jo vuosisatoja elivät esi-isämme täällä melkeen samalla sivistyksen kannalla ikään kuin metsäkylässä ainaki. Kirkkomeki, tuo tärkein hengellistä elämää kehittävä laitos, on näihin asti ollut noin 4:n peninkulman matkan päässä, minne moni, hankalain kulkujen tähden, tuskin kertaakaan vuodessa on voinut päästä, sillä seuduillamme ei ole maanteitä vielä ensinkään, ja syrjä-tiet, miten suuret järvetki, ovat kovilla ilmoilla miltei mahdottomat kulkea. Näin muista erotetussa tilassa ei ole sivistyskään voinut kovin ihania hedelmiä kantaa. Nyky-aikoina on kuitenkin valon ihanat säteet jo osaksi meidänki synkille saloillemme säihkynyt ja kevään vieno tuuli kansan pysähtyneet riennot jälleen eloon herättänyt. Joku vuosi sitten yhteyi täällä 32 vähäisen talon omistajata pieneksi seurakunnaksi ja rakensivat uudesta kirkon aivan ihanalle paikalle järvien taipaleeseen, kussa Ylä- ja Ala-Keitele toisiansa kättelevät. Tuskin saatuaan valmiiksi tuon tärkeän rakennuksen, kirkon, omaan kylään, kaikui

yhä kaipaus, etenki muutamain seurakuntalaisten sydämessä siitä, miten voitaisiin hyventää lasten kasvatusta ja opetusta, kuten saataisiin tilaisuus kullenkki jo lapsuutensa kultaisessa iässä saada ne tiedon ja taidon alkeet, mitä hän totisena Kristittynä ja uskollisena kansalaisena elääksensä välttämättömästi tarvitsee. Voidaksemme korjata tuon tärkeän kohdan, päätettiin ottaa seisova kansakoulu, jota toimeen saadaksemme, pyysimme korkealta hallitukselta valteen varoista apua opettajan palkan lisäykseksi 600 markkaa, mitä meille myöski armossa määrättiin.

Koulu avattiin jo viime Syyskuun 2 p:nä juhlallisesti yhteisellä hartaus-hetkellä, jossa pastori Lilius piti vakaan ja sydämellisen puheen koulun tarkotuksesta ja menestyksestä y. m. Oppilaisia otettiin alussa 72, vaan rakkaassa isänmaassamme nykyään raivoava nälkä on pakottanut monen luopumaan koulusta ja lähtemään mieron tielle nälkäänsä sammuttamaan. Ainoastaan 45 varakkainpain lapsia voivat pysähtyä vakinaisiksi oppilaisiksi. Ikänsä sekä taitonsa mukaan ovat oppilaiset jaetut kahteen osastoon ja opetusta niille annetaan kuutena tuntina päivässä seuraavissa aineissa: Uskonnossa, Suomenkielessä, Laskennossa ja Muoto-opissa, Laulannossa, Luonnontieteessä, Historiassa eli Tosineessa ja Maantieteessä, Piirustuksessa ja Käsitöissä. Opetus on ollut kaikissa aineissa, miten mahdollista, havainnollinen. Ruumiin harjoituksena on käytetty voimistelua ja joskus sopivia leikkiäki.

Suurta edistymistä ei ole näin alkavilta laitoksilta toivomienkaan, sillä monet puutteet ja vastukset ovat aina alussa käsittävät, etenki näin kalliina aikana, jolloin kakkien toimien täytyy hiljalleen käydä. Koulullamme, kuten

kaikilla alkavilla laitoksilla, on monta vihollista ja vastustajaa, miten Saarijärven X:säki, jota Kansan Lehden 4:ssä N:ossa, muun perättömän puheensa muassa rohkenee lausua julkista valhetta koulustamme ”ettei siellä opeteta käsitöitä eikä muita hyödyllisiä taitoja.” Tämä on kuitenkin niin perätöntä juttua ettei se ansaitse likempää tarkastusta, sillä koulusamme on alusta alkain opetettu käsitöitä samoin kuin muitakin hyödyllisiä tietoja, mitkä jo edellä lueteltiin. Ja ilman sitä nähty X. itseki olevan niin peräti oppimaton mies, että näkee kaikki asiat nurinpäin, etenni Tosineessa, kun luulee Egyptin maassa paljaalla saarnalla elettävän. - - - vieläpä hän häpeää nimeänsäki julkisuuteen ilmoittaa, kuten ainaki pimeys valkeutta.

Seurakuntalaisemme suosivat tällä kertaa kouluansa aivan ystävällisesti ja perustivat sille jo viime kesänä kirjaston, josta lainataan köyhemmille oppilaisille kirjoja ilman maksutta, vaan rikkaimmille oppilaisille ja seurakuntalaisille vähäistä maksua vastaan. Täten yksimielisesti, aikansa ja varainsa uhraamalla, on pieni seurakuntamme laskenut pohjan totisen sivistyksen ja yhteishyvän harrastuksille, toivoen niille menestystä taivahasta Luonnon tekiältä.

E. R-nen.